

Hangimizdik Ölen

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 23 Şubat 2025

Bilmek zorunda mıyım yoksa ötemi berimi toplayıp da gitmesi gereken sadece ben miyim?
Acıların müdavimiyim diyense aslında diyenlerin yalancısı.
Bir çamura bastı mı insan hele ki çamurla sıvadılar mı güneş görünümümlü ak çehremi.
Şehit düşmek istiyorum asla şahit olmak değil yalana dolana.
Şimdikle dünümü kardım yarın belledim madem ve bir de maviyi yorgan pembeyi yastık eyledim.
Düş çukurundayım düşen yaşların izi değil sihri olsa olsa.
Çatlak sesinde afakanların namert isyanlar saklı ve işte ihbar ediyorum dünümü ne de olsa yarınım
aldattım dünümü ve sevgilimi.
Elimde mezura alıyorum boyumun ölçüsünü: metre metre... ah bir de hizaya soksam şu yalakaları ne de
olsa boynumun borcu hem tam takır kuru bakır madem gerçeklere tanıklık yapacak tek kişi yine ben
iken...
Bendimde asılı kaygılarım.
Berisi mi yoksa kuytuların?
Mağlup geldim ve ha gayret, diye diye içimdeki isyan da tetiklendi.
Zaman da insan da göreceli ve işte hayatla olan akdime sahip çıktı Tanrı gerisi elbet gelecek.
Deli gücü var hücrelerimde ve üreyen yalanların da mağdur kıldığı tek gönülsüz ölü benim.
Ölü mü dedim yoksa öldüm mü?
Ne fark eder ki düşlerime yenildim bir de hayallerimi tetikleyen ölümün gücü ile devrildiğim yollar ve
devirdiğim ne çok bardak lakin içlerinde sadece sarı bir sıvı var aslında boca ettiğim satırlarda da irin

yüklü gözleri var evrenin şahit tuttuğu...

Aklandığım yalan mı yoksa?

Ar damarı çatlamış kaltaklardan öte yol varsa o da kabadayılardan taşıdığı rüzgârlara hatim indiren garip anamdır.

Hem demişti o.

Yol olur yoldaş olur, demişti. Ah, ben!

Duymaz olaydım. Fısıltılara inandılar. Fink attı yalanlar. Geniş meşrepli insanlardı aslında hayatı zora sokan ve mutluluğun kapsama alanını darlaştıran.

Şimdimi kilitliyorum ve yorgunluğumu lav ediyorum.

Sonramı parsellesin iblis ve isteyen de istediği ahkâmı kessin sadece canım yanmasın ya da varsın yansın.

Yanacağız ki aklanacağız.

Yakacağız ama içimizdeki sırlarla yakacağız yüreğin ateşini ve en tesirli yemeği yapacağız insan nefsine yenilmeden.

Bir yeis mi?

Bir yorgunluk mu yoksa?

İçimdeki çocuğu sahiplenen yine Tanrı değil mi ve ellerimdeki elyaf düşleri de parselleyen sadece meleklerin ilmek attığı her dakikayı baz alan zamanın ve keyfimin kahyası.

Gözden göze bir yol madem aşkla Tanrının yoldaşlığı.

Şiirlerimde de saklı içimdeki ölü çocuklar aslında içlerinde saklı her bir ölü taklidi yapan hangi imge ise. İşte gonk vurdu ve başladı geri sayım.

İçimi açmalıyım hem de en derine sapsapmalıyım ve hıçkırıklarımla örtmeliyim yüreğin tarihini ve dokusunda şiirin bir beyit ismarlarken kâinat ben de deli fişek yüreğimle yeniden sevmeliyim.

Kanıyorum.

Hep de kanadım.

Ama bu sefer daha başka kanıyorum.

Aşka bandığım varlığımla ölmeyi diliyorum gerçi öldüğüm de yalan ki kaç kere ibraz etmişlerdi ölü kimliğimle nasıl da yaftalanıp mezara konduğumu hatta kimsesizler mezarlığında yeni gömülen mezarları tek tek açmışlardı ve ne zamanki benim mezarıma denk gelmişler pes etmişlerdi ve gerisi geri kaçmışlardı.

Adım ilk önce öyle çıktı: karnı burnunda yoldan çıkmış yosma kendini öldürdü diye zaten anamın ebediyete intikalinden bir gün evveldi bu hadise.

Seksenlik kadın nasıl dayansın?

İnanamamıştı ne de olsa onun çitlembiği ne zaman dönüşmüştü hayat kadınına?

Hayat kadını ya da erkeği ya da hayatın sokakları ve hayat okulu.

Hem demezler mi; hayat okulundan mezun oldum, diye ve geç anladım bu okulun ne ilk ne de son mezunu olmadığını.

Kanıyorum ama aslıma da itaat edip durduracağım bu kanamayı mademki adım çıktı dokuza ben de dokuz doğurtturacağım o rezillere. Anlasınlar bakalım nasıl alınmış intikam...

İşte geldim.

Hala kanıyorum ama asla da izin vermeyeceğim vücudumdan ayrı düşmesine içimdeki bebeğin. Mademki sahipsiziz mademki düşün ve zavallıyız.

Hayat kadınıymışım... canları cehenneme.

Sürtük, diyenlerin de ve sahte gülücüklerle namuslu kadın rolü yapanların da canı cehenneme. Ne vardı ki gidecek? Nereye gittiğimi biliyordum ama kaderimin beni nereye götürdüğünü asla... Gittim.

Sadece gittim ve kala kaldım.

Altı üstü bir arkadaş ziyareti ve elimde eften püften yapma bir şebboy. Şebboyun ne olduğunu da adamdan öğrendim gerçi daha öğretecekleri vardı da... artık nasıl attımsa kendimi dışarı.

Geldik bebeğim.

Dahası da var. Sus ağlama içimde.

Bak ben ağlıyor muyum?

Sırası mı?

Kimse gelir ki bu saatte? Gelse gelse ölü seviciler basar mezarlığı ya da bağımlılar hem öyle böyle de değil geçen kontrole gittiğim hastanede krize giren kızı gördüm de-yoksa kız değil de benzeri bir oğlan mıydı?

En haz etmediği sözcüktü rahmetli babamın. Hep de anlatırdı bu kelimenin en tutarsız ve en çetrefli sözcük olduğunu ve asla da aklı başında insanların ağzına yakışmadığını. Zaten başıma ne geldiyse... Kandım.

Kanayacağımı bilmeden kandım.

Hala da kanıyorum.

İşte kan kaybından öleceğimi bildiğim ve Tanrı'nın beni asla terk etmeyeceği ve meleklerin de ihbar etmeyeceği.

Mademki mezarımı dünden kazdılar ve mademki üç harflileri şahit tuttular önceden öldüğüme.

İntihar etmediğimi bilsin ve duysun yeter ki Tanrı sadece içimdeki çocuğu da kutsasın yoksa bu da mı yanlış yoksa ben dinden mi çıktım?

Gücüm tükeniyor bebeğim.

Seni de yanımda götürdüğüm için affetsin beni melekler.

Sesleri duymuyorum artık zaten acımı da hissetmiyorum yoksa bir anda mı öldük de cennetimize kavuştuk?

Sahipsiziz masum yavrum: sen de ben de.

Duyuyor musun beni küçük bebeğim? Birbirimizden başka kimsemiz yok hem Tanrı bile unuttu yoksa şu an sıcacık evimizde koyun koyuna uyurduk seninle ve adını bile bilmediğim baban bize ninniler söylerdi yine koyun koyuna uyurken.

Duyuyor musun meleğim? Bak her yer karanlık demek ki artık veda ettik bu kirli dünyaya?

"Duyuyor musun bizi? Hey, sen, az sık dişini az sık. Elinizi çabuk tutun."

"Duyuyorsun değil mi meleğim? Melekler şahit ikimizin masumiyetine. Bak sıcacık oldu şimdi bedenlerimiz. Demek ki ölüm asla soğuk değilmiş ve mezar da."

“Bebeğin başı göründü. Annenin bilinci yerinde değil ve nabızı... Hoş geldin dünyaya minik melek.”

“Ben artık hiçbir şey duymak istemiyorum meleğim ne de hissetmek. Bak, artık seni bile hissetmiyorum.

Nereye gittin sen nereye gittin anneni bırakıp? Hani sonsuza kadar içimde kalacaktın. Yavrum benim seni hissetmiyorum. Hangimiz öldük?”

“Çok geç!”